

הבית שלי / עדנה חורשי

מיצבים עשויים מקלקר.

כל מיצב בגובה של עד 90 ס"מ, רוחב עד 150 ס"מ

בעולם של מרוץ, תזזיתיות ותחרות, הבית אמור לשדר אי של ביטחון, מקום של חוזק, הכלה ויציבות, כזה שמשדר חום, אינטימיות, ניקיון ובריאות פיזית. הוא משמש כגבול בין המרחב הפנימי לחיצוני ומגדיר טריטוריה.

חורשי מציגה שלוש וריאציות על בית, שלושתן עשויות מאותן צורות גיאומטריות פשוטות - מלבן וריבוע - המתחברות ביניהן

למבנה אדריכלי.

הבתים מזכירים מעין קוביות משחק, שמאפשרות לייצר מבנים מודולרים ומקיימות ביניהן דיאלוג שבנוי מניגודים צורניים: צורות פתוחות מול צורות סגורות.

הצורות שמהם מורכב הבית משדרות סוג של תמימות ופשטות, ויש בהן מהנוסטלגיה לילדותה במושב, געגוע למשפחה ורצון לספר סיפור פשוט על בית שורשי. אך זהו גם בית דינמי, שמשתנה ומחליף פנים וצורה, בהתאם למהלך חייהם של הגרים בו והשינויים המתרחשים בו. על גבי הצורות מופיעים תצלומים המתעדים את

שגרת פנים הבית ותצלומי חוץ של קירות וחלונות הבית, מנהלים משחק בין החוץ לפנים, מסתירים וחושפים בו זמנית.

הבית הוא אחד הדימויים המרכזיים והטעונים באמנות הישראלית. הבית הקיבוצי, הציוני, הארעי וזה השורשי. הבית הנייד והלא בטוח מול הכמיהה למקום יציב ומלא בטחון. במובן הזה אפשר לראות כיצד הבית של חורשי מנהל דיאלוג עם עבודותיו של הפסל מיכה אולמן, העוסק בבית וביסודות שלו, וגם אצלה יש מידה של ארעיות ושינוי. אצל חורשי, בדומה לאולמן החומר והקיטוע יש בהם

מידה של ארעיות ושינוי.

הבתים של חורשי מוצגים על גבי ארגזים שבהם אוחסנו ומתוכם הוצאו. המבנה הזה מצביע על כך שהן גם מתפקדות כקפסולות מגורים ניידות. בהקשר הזה אפשר לציין את קפסולות המגורים של האמן אבשלום, שיצר יחידות מגורים ניידות לאדם, ובדיעבד גם מבני קברים. אצל חורשי זהו חומר אחר ונראות ספק נוסטלגית, ספק אירונית ובכל זאת יש בהצבה הצבעה על ניידות אפשרית, להיות נוכח ברגע אחד ובמידת הצורך להיעלם.

דנה גילרמן

